

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Česká pošta, s. p.**, IČO: 47114983
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 19.1.2016, č.j. ČTÚ-9 570/2015-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2015, č.j. ČTÚ-43 287/2014-631/V.-RoK (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“). Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí žalovaného změněno tak, že podle výroku I. se žalobce „dopustil v období 14. 3. 2014 až 17. 3. 2014 správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách, ve znění platném do 3. 12. 2014 (dále jen „zákon o poštovních

službách“) tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 téhož zákona jako poštovní provozovatel manipuloval s poštovní zásilkou č. RR0461332325U nad nezbytnou míru a takovým způsobem, který nebyl součástí poskytování poštovní služby, a to tak, že svévolně změnil způsob dodání poštovní zásilky z převzetí, které příjemce potvrzuje fyzicky svým podpisem na převzetí, které příjemce nepotvrzuje, tj. že poštovní zásilku č. RR0461332325U vydal nikoliv příjemci osobně oproti podpisu, ale vložil v místě určeném v poštovní adrese do domovní schránky adresáta v jeho nepřítomnosti, byť o tuto změnu z uzavřené poštovní smlouvy odesílatel nepožádal.“ Výrokem II. byla žalobci za správní delikt podle § 37 odst. 4 písm. c) zákona o poštovních službách uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a výrokem III. mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení.

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že jeho jednáním nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. Pro posouzení toho, zda byla v předmětném případě naplněna skutková podstata správního deliktu podle uvedeného ustanovení zákona o poštovních službách, je podstatné, zda bylo prokázáno, že žalobce při zacházení se zásilkou činil úkony, které nejsou pro dodání zásilky nezbytné, nebo které nejsou součástí poskytování poštovní služby. Z popisu jednání, v němž žalovaný spatřuje porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, vyplývá, že v případě zásilky RR0461332325U bylo nesprávně provedeno její dodání. V daném případě byla součástí uzavřené poštovní smlouvy služba doručení do vlastních rukou.
3. Žalobce nepopírá, že dodání předmětné zásilky neproběhlo způsobem sjednaným ve smlouvě, neboť zásilka byla v rozporu s příslušnými podmínkami pro doručování zásilek určených do vlastních rukou dodána adresátce v místě určeném v poštovní adrese bez toho, aby došlo k osobnímu předání zásilky a písemnému stvrzení jejího dodání. Na straně žalobce tedy došlo k pochybení při dodání zásilky, a v důsledku toho k vadnému plnění závazku z uzavřené poštovní smlouvy. Vložení zásilky do domovní schránky adresátky, byť byl tento postup v daném případě nesprávný, bylo nicméně aktem dodání zásilky, přičemž právě dodání je dle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách vlastním účelem poštovní služby, a nelze jej tedy považovat za nakládání se zásilkou způsobem, který není součástí poskytování této služby. Žalobce nepřekročil nezbytnou míru zacházení se zásilkou, neboť neučinil žádný úkon, který by nebyl pro dodání zásilky nezbytný, pouze toto dodání provedl nesprávně, se všemi soukromoprávními důsledky z toho plynoucími.
4. Podle žalobce je interpretace sankcionovaného jednání jako porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách nepřiměřeně extenzivní. Při akceptování výkladu tohoto ustanovení zastávaného žalovaným by za deliktní jednání muselo být považováno jakékoliv vadné dodání zásilky. Žalobce má tedy za to, že sankcionovaným jednáním nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správněprávní postih jeho jednání je neopodstatněný a nadbytečný. Situaci, kdy došlo z důvodů na straně žalobce k výše popsanému pochybení při dodání zásilky, řeší čl. 40 a čl. 46 Poštovních podmínek České pošty, s.p. – Základní poštovní služby (dále jen „poštovní podmínky“). Podle čl. 40 odst. 4 poštovních podmínek platí, že jestliže se zjistí, že k vydání reklamované poštovní zásilky

došlo jiným způsobem než podle uzavřené smlouvy, podnik reklamujícímu písemně oznámí, kdy a komu byla poštovní zásilka vydána a k jaké závadě došlo. Podle § 40 odst. 6 poštovních podmínek platí, že jestliže se neprokáže, že reklamovaná poštovní zásilka byla vydána některé z osob, které byly podle uzavřené smlouvy oprávněny ji převzít, poštovní zásilka se považuje za ztracenou a dojde tedy k výplatě náhrady škody. Zároveň žalobce v souladu s čl. 46 odst. 1 poštovních podmínek vrátí odesílateli cenu poštovní služby. V případě neposkytnutí doplňkové služby „dodání do vlastních rukou“ vzniká odesílateli v souladu s čl. 46 odst. 4 poštovních podmínek vždy nárok na vrácení ceny této doplňkové služby.

6. Z výše uvedeného vyplývá, že porušení poštovní smlouvy je v tomto případě věcí ryze soukromoprávní povahy a je sankcionováno vznikem práv z vadného plnění a odpovědnosti žalobce za škodu. Tyto prostředky poskytují dostatečnou ochranu právním vztahům vznikajícím na základě poštovní smlouvy, a užití sankčních nástrojů veřejného práva je proto v daném případě nadbytečné a odporuje zásadě subsidiarity trestní represe. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, čj. ČTÚ-60 334/2014-603, v němž předseda Rady ČTÚ konstatoval, že by bylo v rozporu s účelem zákona, pokud by mělo být každé i ojedinělé vadné plnění sankcionováno jako správní delikt, byť se toto rozhodnutí vztahovalo k porušení zákona o ochraně spotřebitele, jakož i na zde citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 764/2009.
7. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na napadené rozhodnutí. Ve vztahu k materiální stránce správního deliktu, resp. míře uplatnění zásady subsidiarity trestní represe žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.8.2012, sp. zn. 9 As 34/2012, z něhož citoval. Má za to, že materiální stránka předmětného správního deliktu byla naplněna a neztotožňuje se s názorem žalobce, že by byl správní postih jednání, kterého se dopustil, nadbytečný.
8. K odkazu žalobce na rozhodnutí předsedy Rady čj. ČTÚ ČTÚ-9 570/2015-603 žalovaný podotkl, že není výjimkou, že určitá pochybení v soukromoprávní rovině jsou při splnění dalších podmínek považována za správní delikt, k čemuž poukázal např. na některá ustanovení zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Dle názoru žalovaného lze pochybovat o tom, zda samotná možnost podat námitku či jiný návrh na zahájení řízení je v tomto smyslu dostatečná. Vymezení skutkových podstat správních deliktů v takových případech je na úvaze zákonodárce, a pokud k tomu přistoupil, je nutno jednání naplňující tyto skutkové podstaty za splnění ostatních zákonných podmínek postihovat též veřejnoprávně.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
10. Podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách se provozovatel dopustí správního deliktu (pozn. soudu - s účinností od 1.7.2017 se na tento správní delikt hledí jako na přestupek podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) tím, že *zachází s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst.*

1. Podle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách má právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.
11. Podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.
12. Podle § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách se poštovní smlouvou provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby.
13. Podle čl. 26 odst. 2 Poštovních podmínek České pošty, s.p. – Základní poštovní služby při dodání poštovní zásilky, jejíž převzetí příjemce potvrzuje a která je určena do vlastních rukou platí, že poštovní zásilku, jejímž adresátem je fyzická osoba, podnik vydá v místě určeném v poštovní adrese fyzické osobě, která způsobem podle čl. 23 odst. 1 prokáže, že je adresátem, a která převzetí poštovní zásilky potvrdí svým podpisem.
14. Po skutkové stránce je věc nesporná. Žalobce nedoručil předmětnou poštovní zásilku sjednaným způsobem, neboť na místo toho, aby zásilku předal do vlastních rukou adresátky, vhodil ji do její poštovní schránky. Žalobce ostatně sám přiznává, že při dodání zásilky k uvedenému pochybení, tj. k vadnému plnění závazku z uzavřené poštovní smlouvy, došlo.
15. První část své žalobní argumentace žalobce založil na tom, že vložení zásilky do domovní schránky bylo aktem dodání zásilky, které je podle ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách vlastním účelem poštovní služby, a nelze jej tedy považovat za nakládání se zásilkou způsobem, který není součástí poskytování takové služby. S takovým výkladem se soud neztotožňuje. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách vyplývá, že provozovatel (jako osoba poskytující poštovní služby) může zacházet se zásilkou během jejího dodání jen takovým způsobem, který nevybočuje z rozsahu poštovní služby, a tudíž ani z pravidel vymezených v poštovní smlouvě. Jinými slovy, provozovatel není oprávněn nakládat s poštovní zásilkou takovým způsobem, který je v rozporu s pravidly obsaženými v poštovní smlouvě. Jedním z těchto pravidel při dodání zásilky adresátovi – fyzické osobě, jejíž převzetí příjemce potvrzuje a která je určena do vlastních rukou, je vydat poštovní zásilku v místě určeném v poštovní adrese fyzické osobě, která způsobem podle čl. 23 odst. 1 poštovních podmínek prokáže, že je adresátem, a která převzetí poštovní zásilky potvrdí svým podpisem. V takovém případě tedy nelze za řádné dodání považovat toliko vhození takové zásilky do poštovní schránky adresáta; takové dodání zásilky je v rozporu s uvedeným pravidlem, tj. v rozporu s poštovní smlouvou, a zároveň neodpovídá řádnému poskytování poštovní služby, leží tedy mimo její rozsah. Jinak řečeno, vhození poštovní zásilky určené do vlastních rukou adresáta do jeho poštovní schránky není možné

považovat za činnost prováděnou žalobcem podle poštovní smlouvy uzavřené s odesílatelem, a tedy ani za zacházení se zásilkou, které je součástí poskytování poštovní služby. Žalobce tímto jednáním porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, a dopustil se tak správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) téhož zákona.

16. Soud na tomto místě připomíná, že odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách je odpovědností objektivní; jedná se o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Zkoumá se tedy naplnění obligatorních znaků objektivní stránky skutkové podstaty tohoto správního deliktu, tj. jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Tyto znaky byly v projednávané věci naplněny – žalobce zacházel s předmětnou zásilkou způsobem, který nebyl součástí poskytování poštovní služby, a porušil tak zákonem chráněný veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Proto je nutno aprobovat závěr žalovaného, že jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.
17. Druhá část žalobní argumentace je založena na názoru žalobce, že veřejnoprávními sankcemi nelze s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe postihovat jakékoli vadné plnění poštovní smlouvy, neboť by bylo postihováno i jednání s nulovou společenskou škodlivostí. V rámci vypořádání této námitky soud odkazuje na rozsudek ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou materiální stránky správních deliktů (resp. nyní přestupků právnických osob), přičemž dovodil, že „(v) zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30.3.2011, č.j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.“
18. Soud v projednávané věci neshledal existenci významných okolností, které by (ve smyslu právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu) vylučovaly, aby jednáním žalobce byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem. Ust. § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách chrání veřejný zájem na řádném poskytování poštovních služeb. Pochybením žalobce došlo k porušení pravidel poštovní smlouvy, a tedy i k porušení tohoto zákonem chráněného zájmu. I v tomto případě je tak nutno v zásadě vycházet z premisy, „že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti

zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96)“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.8.2012, sp. zn. 9 As 34/2012].

19. K druhé části žalobní argumentace soud dále uvádí, že možnost odesílatele podávat námitky proti vyřízení reklamace nevylučuje deliktní odpovědnost žalobce jako poskytovatele poštovních služeb; taková překážka veřejnoprávního postihu ze zákona nevyplyvá, a to ani implicitně. Pokud pak žalobce v žalobě odkazoval na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 2. 3. 2015, č.j. ČTÚ-60 334/2014-603, toto rozhodnutí se týkalo deliktního jednání podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nikoli podle zákona o poštovních službách. Závěry v něm přijaté, které se vztahují k deliktní odpovědnosti dle zcela jiné právní normy, tak nemohly žalobci založit legitimní očekávání, že obdobným způsobem bude žalovaný postupovat též při posouzení této věci.
20. Soud závěrem uvádí, že protiprávní jednání žalobce nelze kvalifikovat pouze jako porušení práv a povinností ze soukromoprávního vztahu založeného poštovní smlouvou, protože z jeho strany došlo k takovému zacházení s poštovní zásilkou, které zcela vybočilo z rámce sjednané poštovní služby, resp. které vůbec nebylo její součástí. Proto bylo namístě uplatnění odpovědnosti veřejnoprávní, neboť v daném případě byly naplněny všechny znaky příslušné skutkové podstaty správního deliktu (viz výše).
21. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl. Učinil tak bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měl úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu